

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐναιον κι' εἰκοσὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσιτέσσαρες μηνὸς Αὐγούστου
κι' ὁ Μπέρτχολδ τᾶχασε μὲ τοὺς σκοποὺς του

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

— Κατέπαυσαν, βρὲ Περικλῆ, δεινῶν πολέμων γδοῦ-
— και καὶ πανηγύριζε μ' ἐφήβους καὶ μὲ γέρους, [ποι,
— τρῶν καὶ ἡ μυῖγα σίδερο κι' ἄτσάλι τὸ κουνούπι,
— καὶ τρῶν καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τοὺς φιλελευθέρους.

Ἀκταίου Τράπεζα τρανή,
τρῶν σιναγρίδα Ψαριανή
καὶ Βοδενῶν βιδέλο.

Τρῶνε καὶ διάνο Κρητικό,
ποῦναι φαγὶ μοναδικό,
κι' εἶδοι' στὸν Βενιζέλο.

Μέσα στ' Ἀκταῖα γεύματα Φιλελευθέρων κύττα,
σῆκω νὰ δῆς, τεμπελχανᾶ,
πῶς τρῶν σαλάτα Λαχανᾶ,
πῶς τρῶν κι' ἀπὸ τὰ Γιάννινα καλοψημένη πῆτα.

Ἐκεῖ τραπέζι δυνατό
μὲ μπόμπ' Ἀβέρωφ παγωτό,
Βουκουρεστίου φρούτα.

Πέφτουν ρουκέταις μερικαῖς
καὶ παιανίζουν μουσικαῖς,
βαροῦνε καὶ λαγοῦτα.

Ὅλοι μὲ δάφνινα κλαδιὰ
τρῶτε καὶ πίνετε, παιδιὰ,
καὶ λέτε: τεῖναι τοῦτο;

Χίλια κι' ἑνῆκα... δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοποτρία

Χίλια διακόσα κι' ἑξήντα κι' ὀκτώ,
φόρα τῶν Τούρκων καὶ κᾶζο φρικτό.

Χαραῖς, ἀγγέλων μουσική,
κι' ἄς παῖζῃ λύρα Κρητική,
ἄς παῖζῃ καὶ λαγοῦτο.

Κι' ὁ Βενιζέλος ἔλεγε περιχαρὴς στὸ κόμμα:
σκεφθῆτε τὴν Ἑλλάδα μας πῶς ἦταν χθὲς ἀκόμα
καὶ σήμερα πῶς ἔγινε... γεμάτη περηφάνεια
στολίζει τὰ κεφάλια μας μὲ ζηλευτὰ στεφάνια.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια γύρισα καὶ τί θαρρεῖς πῶς εἶδα
ἔμπροστά μου;... τὴν Πατρίδα
ωραίαν Ἀμαζόνα
μετὰ δεινὸν ἀγῶνα.

Δὲν ἐγύριζε ζητιᾶνα
μ' ἓνα δίσκο ταπεινὴ
σὲ κλεινοὺς Μεγαλουσιάνους.

Νίκης ἔκρουε παιᾶνα,
κι' ἡ μεγάλη της φωνὴ
κατετρόμαζε τυράννους.

Δὲν γεννοῦσε λιμαδόρους,
ρήτορας, λιμοκοντόρους,
μήτε μεθυσκοττάβους.

Ἐγεννοῦσε λεβεντιὰ
καὶ γενναίων ἀρχοντιὰ,
ποῦ τρεχε νὰ σώσῃ σκλάβους.

Νίκης ἔπαθλο μεγάλο
δὲν ζητοῦσαν τίποτ' ἄλλο,
μόνο δάφνη καὶ μυρτιά.

Καὶ μὲ φθόγγους λιγεροὺς,
μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς
ἔπεφταν μὲς στὴ φωτιά.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς τὴν εἶδα
τὴν νέαν μας Πατρίδα
περιφανῶς μεγάλην.

Κι' ἐγὼ τὴν βλέπω μπρὸς μου
ἀγλαΐσμα τοῦ κόσμου
μετὰ χρονίαν πάλιν.

Δὲν ἔχει γλώσσης κόμπον, μήτε παραψηλόνει
μὲ νικηφόρον ξίφος,
μήτε κανέναν τύφος
τὰ μάτια τῆς τυφλόνει.

Μνημάτων στεφανώτρα δαφνοστεφῆς γυρῖζει
σὲ κάμπους καὶ δουνά,
κι' ἔχει τὴν περηφάνειαν, ποῦ τῆς ψυχῆς ἀνδρῖζει
κι' ἡρώισμούς γε νῆα.

Ἔχει τὴν περηφάνειαν, ποῦ δὲν γελᾷ κανένα
μὲ ψευτορητορείαις κι' ἄντερα φουσκωμένα,
μὰ τῆς φωνάζει: τράβα, τὸ βῆμα σου ταχύ,
κι' ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάνῃς κάνε το μοναχί.

Μίαν Πατρίδα νέαν ἐξύμνησε καὶ πάλιν,
τῆς ἔκαψε λιθάνια,
κι' ἔρρανε μὲ σαμπάνια
τῶν μαχητῶν ἐκείνων τὴν μνήμην τὴν μεγάλην,
ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Γεωργίου Πρώτου,
μέχρι τοῦ τελευταίου πεσόντος στρατιώτου.

Τοὺς ἡρώας μας γοερὰ
δὲν πρέπει νὰ τοὺς κλαῖμε,
καὶ μοιρολόγια θλιθερὰ
στὴν μνήμην των νὰ λέμε.

Πρέπει νὰ μνημονεύωνται μέσα σὲ πανηγύρια
καὶ στὴν μεγάλη μνήμην των ν' ἀδειάζουνε ποτήρια.
Πρέπ' ἡ Πατρίς ἡ μάνα των μὲ κάτασπρα ντυμένη
νὰ κάθεται στὸς τάφους των δαφνοστεφανωμένη.

Πρέπει Πατρίδος ἱερὰ
νᾶναι τὰ λείψανά των,
ἀνάπλασις, ζωὴ, χαρὰ
μὲς στὰ μνημόσυνά των.

Πρέπει παιᾶνες νὰ βροντοῦν
γι' αὐτοὺς τοὺς πεθαμμένους,
καὶ πρὸς ἐκείνους ν' ἀπαντοῦν
τὰ θούρια τοῦ Γένους.

Αὐτοὶ δὲν θέλουν στεναγμούς,
μήτε κολλύβων δίσκους,
θέλουν χαρὰς ἀλαλαγμούς,
πολέμων νεανίσκους.

Αὐτοὶ δὲν θέλουν δάκρυα, μήτε κοινὸ στεφάνι,
θέλουν μνημόσυνα Νικῶν ἐπὶ σωροὺς λαφύρων,
καὶ στῆς μεγάλαις των σκιαῖς ὄρκο καθεῖς νὰ πᾶν
πῶς δὲν ξεχνᾷ τὸν θάνατον ἡρώων καὶ μαρτύρων.

Β.

Π. — Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῇ μου, νέαν κλέψω θ' ἀρραβωνίσω
καὶ στὴν μνήμην των πεσόντων τὸ ποτήρι μας θ' ἀράσω.
Μὲς σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτήρι.

Λησμονῶ τῆς συμφοραῖς,
κι' ἐγὼ σήμερα χαρὰς
καὶ τραπέζια μόνο θέλω.

Τρέχουν πλήθη δαφνηφόρα,
καὶ γιὰ τοὺς πεσόντας τώρα
πίνω μὲ τὸν Βενιζέλο.

Ὅλα γύρω φωτεινά,
καὶ σὲ πυροβόλ' ἀπάνω
καὶ σὲ λάφουρα τρανὰ
τὸ μνημόσυνό τους κάνω.

Πίνω σὲ ζωῆς πηγῇν...
δὲν λυμαινεται τὴν γῆν
στουγερῶν βαρβάρων λύμην.

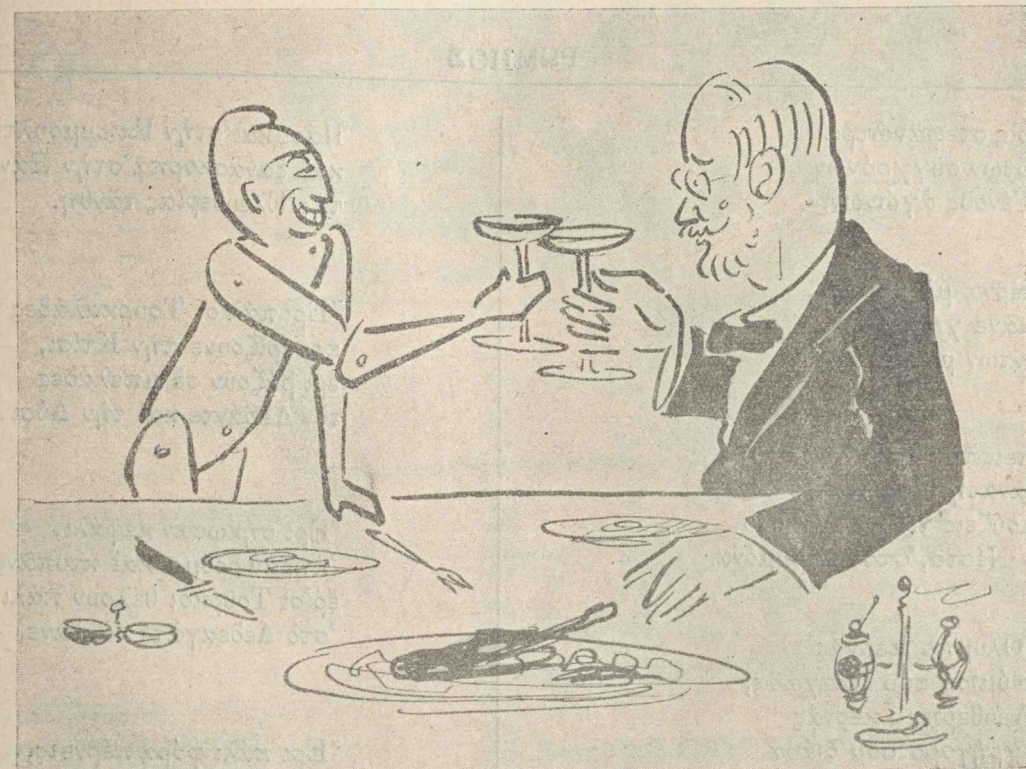
Κι' ὅλοι κράζουν ὁλοένα:
παλληγκάρια σκοτωμένα,
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

Ἐμπρὸς μου βλέπω τράπεζαν ἑορτασμοῦ πλουσίων,
κι' ἀναπολῶ τὰ ρήματα τοῦ πάλαι Χρυσοστόμου:
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν αὐτοῦ τοῦ συμποσίου,
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν στεφανωμένου κόμου.

Νίκης τραπέζι, ζηλευτό...
καθένας μέρος εἰς αὐτὸ
ἀδάκρυτος λαβέτω.

Εἴτις Ἰδέας μαχητῆς
τῆς πανηγύρεως αὐτῆς
φαιδρὸς ἀπολαύετω.

Τοῦ παρελθόντος πταίσματα
κανεῖς κανεῖς μὴν κλαύση,
Νίκης χρυσῆς ἐδέσματα
καθεῖς ἄς ἀπολαύση.

Μὲ ποτήρι 'στὸ χέρι
τόκα μὲ τὸν Δευτέρην.

Γ.

Φ. — Ἐμπρὸς... ἄς πίνουμε κρασί,
κι' ἡ Δέξα τρέχει περισσὴ
καὶ σ' ὅλους παραφθάνει.

Ἐγὼ θαρρῶ πῶς καὶ γιὰ σέ,
ποῦ κουθεντιάζεις βερσέ,
πρέπει τρανὸ στεφάνι.

Ἐξω πάθη, φθόνοι, μίσση
στῆς χαρᾶς μας τὸ μεθύσι.
Χακί, βράκα, φουστάνελα,
ποῦ χαρμόσυνα κηρύττεις,
τρώγε Βοδενῶν βιδέλα
καὶ γαλόπουλα τῆς Κρήτης.

Πλούτος ἄθλων ἐξαισίων,
ἀπροσδόκητα καλά,
πένητες μετὰ πλουσίων
συγχορεύσατε τρελλά.

Ἀμβροσία περισσὴ,
πίνω Νιάουσας κρασί,

καὶ χωρὶς σαχλοπαρλάταις
τρώγω Λαχανᾶ σαλάταις

Ἰδοὺ πανδαισία
τῶντι πλουσία
μὲ νίκας ραγδαίας.

Τραπέζι φρονήματος,
ἀνδρείας, αἰσθήματος,
ἀγάπης, ιδέας.

Σπαθὶ καὶ καλέμι
τὰ στήθη πυρπόλει...
ἡ τράπεζα γέμει,
τρυφήσωμεν ὅλοι.

Ἐξαίρετος βρῶσις,
ἐξαίρετος πόσις,
νὰ φᾶς, νὰ μεθύσης.

Καὶρὸς εὐτυχῆς,
καὶ νοῦ καὶ ψυχῆς
γοργόπτερος πτήσις.

Πατρίς στεφανώτρα
τοσούτων συγχρόνων
τοῦ Γένους ἀγώνων.

Σὺ κέρνα μὲ τσότρα,
καὶ κάνε χαρμόσυνα
πεσόντων μνημόσυνα.

Βλέπεις τὸν Βασιλῆά σου
μ' ἀθάνατη Κορῶνα,
καὶ λούζεις τὰ μαλλιά σου
'στὸν Νέστο, 'στὸν Στρυμόνα.

Τὸν Ὀλυμπο περνᾷς
τοῦ Θύμιου τοῦ Βλαχάδα,
καὶ Λευθεριάς κερνᾷς
'στὸ γρήγορό σου διάδα.

Μεθοῦν μ' ἐκείναις δούλοι
μακροχρονίου βόγγου,
σὲ χαιρετοῦν 'στὸ Σοῦλι
παρθέναις τοῦ Ζαλόγγου.

Καὶ τραγουδοῦν νησιά,
πελάγη κι' ἀκρογιάλια
Στρατῶν ἀρματωσιὰ
καὶ Καραβιῶν μυδράλια.

Δὲν φθάνει πιά σιμά σου
χνῶτο φαρμακερό,
κι' εἶναι τὸ λάλημά σου
κανόνι βροντερό.

Σὲ προφητῶν μηνύματα
περιχαρεῖς θαρρεῖτε...
μὴν φάχνετε τὰ μηνύματα
παλληκαριῶν νὰ βρῆτε.

Κι' ὁ Περικλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ἐξαίρων δόξαν τηλαυγῇ,
εἶπε πῶς εἶναι πᾶσα γῆ
τάφος ἀνδρῶν ἐπιφανῶν.

II. — Ἡ πολιτικὴ Τζωρτζίνα
τῶν γενναίων Κομητάτων,
τῶν θεσμῶν, τῶν Συνταγμάτων.

Πάει καὶ 'στὴν Γκιουμουλτζίνα,
καὶ ξανασκορπᾷ 'στὴν Ἑάνθη
τῆς Ἐλευθερίας τᾶνθη.

'Ερι πάλ' οἱ Τουρκαλάδες
φοθερίζουνε τὴν Κτίσι,
ἐρι βάζουν σὲ μπελάδες
τὸν Λεβάντε καὶ τὴν Δύσι.

'Ερι 'σῆκωσαν κεφάλι,
'πῆραν δρόμο 'καὶ κτυπᾶνε,
ἐρ' οἱ Τοῦρκοι θέλουν πάλι
'στὸ Δεδαγάτς νὰ πᾶνε.

'Ερι πάλι φόρα πέρνεις,
σάπτε Τουρκαλά,
καὶ προόδου ξανασπέρνεις
ἄμετρα καλά.

Πάλι κάνεις πῶς κινεῖσαι
κι' ἀπ' ἐκεῖ ποῦ βγήκες πᾶς,
πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς.

Μὲ παληοῦ καιροῦ σερμπέτια
σὲ ποτίζουνε, κουφάρι,
καὶ 'στὰ πρῶτα Βιλαέτια
στήνεις τὸ μισὸ φεγγάρι.

'Οσοὺς σοῦ φωνάζουν στέκα
δὲν πολυψηφᾷς,
πάλι κάνεις τὸν γκιουλέκα,
πάλι θὰ τῆς φᾶς.

Φ. —

Προσφιλεῖς συμπατριῶται
σὲ τραπέζ' Εἰρήνης τρῶτε.
Πίνετε κι' ὑπὲρ ἐκείνου
τοῦ Κοδούργου, τοῦ Κοκκίνου
τῶν παληῶν Συμμάχων Τσάρου
καὶ βουλιμιῶντος γλάρου.

Δυστυχίας βλέπ' οἱ κτράς
ὅστις ἐπαρσιν νοσεῖ...
μὲ τὰ μέτρα ποῦ μετρᾷς
θ' ἀντιμετρηθῆς καὶ σύ.